

Arrest

nr. 206 800 van 16 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 17 november 2015, verklaren er zich op 7 december 2015 vluchteling.

1.2. Op 31 januari 2018 werd ten aanzien van elk van hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekers werd gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

1.3. Ten aanzien van H.J.:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in het dorp Arezo, district Ghazni, provincie Ghazni. U verklaart geboren te zijn in 1967. U bent van Tadjiekse origine. Op uw twaalfde stuurde uw broer u naar Pakistan. U bleef vijf jaar in Pakistan en ging vervolgens naar Iran in 1983. U woonde en werkte in de stad Shiraz. U bent gehuwd met L.T. (O.V. 8.176.092) en heeft drie kinderen: S.H., M.H. (O.V. 8.176.092) en F.H. (O.V. 8.176.092).

Enkele maanden na uw aankomst in Iran werd u gedwongen te vechten aan Iraanse zijde in de oorlog tegen Irak. U stuurde een brief en een foto van uzelf in uniform naar uw Afghaanse kennissenkring in Yazd. Via de Afghaanse gemeenschap kwam uw familie en stam te weten dat u aan sjjiitische zijde had deelgenomen in een oorlog tegen soennieten. Na anderhalve maand deelgenomen te hebben aan de oorlog op het Iraakse eiland Majnoon, raakte u gewond en werd u opgenomen in een ziekenhuis in Shiraz. Uw broer keerde in het jaar 1388 van de Perzische kalender (PK), ofwel 2009-2010 volgens de Gregoriaanse kalender (GK), terug naar Afghanistan en werd er vermoord door ene S. omwille van uw deelname aan de oorlog aan Iraanse zijde. Uw zus belde u op om u te waarschuwen dat u nooit meer naar Afghanistan moest terugkeren, daar uw leven in gevaar zou verkeren bij een terugkeer naar Afghanistan. In hetzelfde jaar besloot u daarop zich tot het sjiisme te bekeren omdat u geen toekomst voor u en uw kinderen zag in Afghanistan. Daarnaast had men u verteld dat u zo een permanente verblijfsvergunning kon verkrijgen in Iran voor u en uw gezin.

U verliet Iran op 24 september 2015 met uw echtgenote, uw zoon en uw jongste dochter naar aanleiding van pogingen van de Iraanse autoriteiten om uw zoon te rekruteren voor de oorlog in Syrië. Jullie betraden het Belgisch grondgebied op 17 november 2015. Uw echtgenote en u vroegen asiel aan op 7 december 2015. Uw oudste dochter S.H. verblijft nog in Iran. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de mensen van uw regio, de taliban, Al-Qaeda en Daesh omwille van uw bekering tot het sjiisme en uw deelname aan de Iran-Irak oorlog. U vreest ook beschuldigd te zullen worden van spionage voor de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw jarenlang verblijf in Iran. U vreest eveneens de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw originele tijdelijke verblijfstitel als Afghaans vluchteling in Iran neer. Daarnaast legt u kopieën neer van uw werkvergunning in Iran, van vijf documenten betreffende uw deelname aan de Iran-Irak oorlog, van een foto van uw broer en uzelf, van een foto van een poster van uw vermoorde broer en van een attest dat uw bekering tot het sjiisme bevestigt.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er werd vooreerst vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bekering tot het sjiisme.

Er kunnen heel wat vraagtekens worden geplaatst bij de redenen waarom u zich zou hebben bekeerd. U verklaart namelijk zelf meermaals dat uw bekering tot het sjiisme u ingegeven werd door instrumentele redenen. Zo verklaart u dat u zich tot het sjiisme bekeerde na de moord op uw broer omdat u voor uzelf en voor uw kinderen geen veilig leven zag weggelegd in Afghanistan (gehoorverslag CGVS Jawad, dd. 16.01.2017, p. 25). U meent dat u verplicht was om u tot het sjiisme te bekeren zodat u niet gedeporteerd zou worden door de Iraanse autoriteiten en een beter leven zou kunnen scheppen voor uzelf en uw familie. U voegt daaraan toe dat indien u niet verplicht was geweest, u nooit sjiiet geworden zou zijn (CGVS J., p. 25). Nog volgens uw verklaringen zijn er twee mogelijkheden waarom mensen zich bekeren: ofwel omdat men erin gelooft ofwel omdat men verplicht wordt (CGVS J., p. 25). Er moet dan ook worden opgemerkt dat doorheen uw verklaringen niet blijkt dat uw bekering is ingegeven door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging. Integendeel, uw bewering bekeerd te zijn blijkt eerder te zijn ingegeven door louter opportunisme, dan door een diepgaande persoonlijke reflectie.

Bovendien slaagt u er evenmin in uw bekering tot het sjiisme aannemelijk te maken aan de hand van uw verklaringen over uw concrete beleving ervan. Op de vraag wat er voor u veranderd is sinds u bekeerd bent tot het sjiisme, antwoordt u verscheidene malen vaag of naast de vraag. Zo stelt u dat u natuurlijk veranderd bent, dat u tegen brutaliteiten bent en dat soennieten zelfmoordaanslagen plegen (CGVS J., p. 26). U stelt dat u het niet belangrijk vindt te bidden of de ramadan te volgen maar dat het voor u belangrijker is uw medemens niet te kwetsen (CGVS J., p. 26). Gevraagd of u dit als soenniet niet kon, antwoordt u opnieuw heel vaag dat u diep veranderd bent en anders denkt dan voorheen (CGVS J., p. 26). Gevraagd of u uw gewoontes of tradities veranderd heeft naar aanleiding van uw bekering tot het sjiisme, antwoordt u vaag dat u nu een geweten heeft (CGVS J., p. 26).

Vervolgens leggen u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over uw bekering tot het sjiisme.

Zo verklaart u dat uw echtgenote zo'n vier à vijf dagen na uw bekering, die u situeert in het jaar 1387 of 1388 van de Perzische kalender (PK) (2008 of 2009 volgens de Gregoriaanse kalender (GK)), ervan op de hoogte was (CGVS J., p. 26-27). Uw echtgenote verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) echter enerzijds dat u soenniet bent (verklaring DVZ L., dd. 17.02.2016, vraag 15A) en anderzijds dat zij in België te weten is gekomen dat u sjiïet bent geworden (vragenlijst CGVS L., dd. 17.02.2016, vraag 5). Geconfronteerd met jullie tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u dat uw echtgenote niet opgeleid is, de vraag misschien niet begrepen had en haalt u haar gehoorproblemen aan (CGVS J., p. 27). Geen van uw verklaringen werpen een ander licht op de vaststelling dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen afleggen over uw bekering tot het sjiïsme daar men geen specifieke opleiding nodig heeft om eenvoudige vragen met betrekking tot uw eigen leven te beantwoorden, gehoorproblemen op geen enkele wijze verband houden met het cognitieve vermogen verklaringen af te leggen en uit de verklaringen van uw echtgenote afgeleid kan worden dat zij de vraag goed begrepen had. Hiermee geconfronteerd herhaalt u dat uw echtgenote gehoorproblemen heeft en oppert u dat de tegenstrijdige verklaringen van uw echtgenote misschien te wijten zijn aan een verkeerde vertaling of fout van de DVZ (CGVS J., p. 26). Het spreekt voor zich dat de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen de verklaringen van uw echtgenote en uzelf niet uitgelegd kunnen worden als een vertaalfout of fout van de DVZ. Bij het CGVS legt uw echtgenote ook onderling weinig coherente verklaringen af over het moment dat ze op de hoogte was van uw bekering. Naast haar verklaring dat u haar voor het eerst had verteld over uw bekering toen jullie reeds in België waren, zegt ze namelijk dat u haar in Iran ook al over uw bekering had aangesproken (gehoorverslag CGVS L., dd.16.01.2018, p. 12-13). Naar meer uitleg gevraagd verklaart ze hierover dat u haar in Iran vertelde over uw bekering maar dat zij u niet geloofde en pas geloofde dat u daadwerkelijk bekeerd was tot het sjiïsme wanneer zij het attest van uw bekering onder ogen kreeg in België (CGVS L., p. 12-13). Het is veelzeggend dat uw echtgenote pas geloofde in uw bekering na het zien van een attest in plaats van dat zij aan de hand van uw verklaringen en handelingen uw bekering zou vastgesteld hebben (CGVS L., p. 13). Daarbij kan de vraag gesteld worden waarom zij dit document pas in België onder ogen kreeg, daar het werd opgemaakt in Iran in 1391 PK (2012 GK) (CGVS J., p. 17). Uw echtgenotes verklaring dat u haar dit document niet in Iran getoond zou hebben omdat zij dan met u gevochten zou hebben (CGVS L., p. 13), kan niet overtuigen. Wanneer bij u gepeild wordt naar uw echtgenotes reactie op uw bekering tot het sjiïsme blijkt op geen enkele manier uit uw verklaringen dat zij uw bekering niet geloofd zou hebben. U verklaart dat zij wist waarom u bekeerd was en dat zij op de hoogte was van alle problemen (CGVS J., p. 27).

De verklaringen van u en uw echtgenote nopen tot de conclusie dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw bekering tot het sjiïsme, noch aan de bekering van uw zoon en dochter tot het sjiïsme, die u aan de uwe koppelt (CGVS J., p. 26-27).

Vervolgens slaagt u er allerminst in uw vrees in Afghanistan vervolgd te worden omwille van uw deelname aan de Iran-Irak oorlog van 19 februari 1985 tot 2 april 1985 te concretiseren. U stelt dat u tijdens uw deelname aan de oorlog langs Iraanse zijde zelf een brief met een foto van uzelf in Iraans uniform zond naar uw Afghaanse vrienden in Yazd om hen te laten weten waar u was. Via hen zou het nieuws dat u langs sjiïtische zijde tegen soennieten vocht zo de gemeenschap in uw herkomstregio in Arezo, Ghazni bereikt hebben. U verklaart dat 'ze' de brief naar 'Ghazni' gestuurd hebben (CGVS J., p. 5-6). Gevraagd wie precies deze brief naar Ghazni gestuurd had, verklaart u vaag dat '60 à 70 jongens' uit uw regio van herkomst met u op dezelfde plek woonden in Iran (CGVS J., p. 6). Uw zus zou u nadien gebeld hebben om u te zeggen dat de inwoners van de regio op de hoogte waren dat u aan de zijde van sjiïeten tegen soennieten had gevochten (CGVS, p. 20). U verklaart daarnaast dat uw broer op vraag van uw zus teruggekeerd was naar Afghanistan om voor het huis en het land te zorgen (CGVS J., p. 20). Uw broer keerde daarop terug naar huis, waarop 'ze' zijn terugkeer te weten gekomen waren, een complot tegen hem gesmeed hebben en hem gedood hebben, enkel omdat zijn broer had deelgenomen aan de oorlog van Iran (CGVS J., p. 20). Gevraagd wie u bedoelt met 'ze', antwoordt u 'de regio' (CGVS, p. 21). Met dergelijke vage verklaringen maakt u vanzelfsprekend niet aannemelijk dat u een persoonlijke vrees op vervolging heeft in Afghanistan, meer dan dertig jaar nadat u anderhalve maand zou hebben deelgenomen aan de Iran-Irak oorlog. Nogmaals gevraagd of u iemand specifiek vreest, antwoordt u dat u 'de inwoner van uw regio' aan wie u de brief overhandigd had met de vraag deze naar Ghazni te brengen, vreest (CGVS J., p. 21). U voegt daaraan toe dat u 'deze mensen' vreest en vertelt dat u met 60 à 70 mensen van uw district en 5 à 6 mensen van uw regio in dezelfde fabriek in Yazd werkte (CGVS J., p. 21). Gevraagd de namen te geven van de mensen die u vreest bij terugkeer naar Afghanistan, antwoordt u naast de vraag en uiterst vaag dat men in uw regio elkaars ouders kent en dat u tevens de kleinkinderen van uw wijk kent en dat uw voorvaders van daar komen (CGVS J., p. 21). Nogmaals gevraagd of u iemand specifiek vreest bij terugkeer naar Afghanistan somt u een lijst namen op (CGVS J., p. 21). Gevraagd waar deze mensen vandaag de dag wonen, zegt u dat ze in Yazd waren.

Nogmaals gevraagd waar deze mensen vandaag zijn, zegt u dat u in '91 PK (2012 GK), twee van hen gezien heeft in de steenfabriek in Yazd. Gevraagd waar de anderen vandaag zijn, antwoordt u dat ze in Ghazni zijn (CGVS J., p. 21). Gevraagd hoe u dat te weten bent gekomen, zegt u vaagweg dat uw zus u had gebeld en verteld had over het potentiële gevaar in geval van terugkeer (CGVS J., p. 21). Deze verklaringen zijn zo oppervlakkig, waardoor deze het niveau van een blote bewering niet overstijgen. U slaagt er evenmin in te concretiseren waarom uw zus meende dat u gevaar liep. Uw antwoord dat de Taliban en Al-Qaeda aanwezig zijn in uw regio van herkomst en dat zij tegen sjiïeten zijn is dermate vaag en algemeen dat opnieuw dient vastgesteld te worden dat u uw vrees voor vervolging in Afghanistan naar aanleiding van uw deelname aan de Iran-Irak oorlog niet in concreto aantoonde. Er dient bovendien vastgesteld te worden dat u in Iran geen problemen kende met de Afghaanse gemeenschap naar aanleiding van uw deelname aan de Iran-Irak oorlog. U vertelt hierover dat ze u eens een aantal vragen gesteld hebben over uw deelname aan de Iran-Irak oorlog waarna u er bleef werken tot het jaar '94 maar dat u nooit bedreigd bent geweest (CGVS J., p. 22).

U slaagt er daarnaast niet in het causaal verband tussen de moord op uw broer en uw deelname aan de Iran-Irak oorlog aannemelijk te maken. Gevraagd hoe u tot de conclusie gekomen bent dat de moord op uw broer te maken had met u, stelt u dat u en uw familie geen vijanden hadden toen u op 12-jarige leeftijd de regio verlaten had en dat uw problemen na uw deelname aan de Iran-Irak oorlog begonnen zijn (CGVS J., p. 24). Daar u verklaart dat uw broer in 1387 of 1388 PK (2008-2009 GK) vermoord zou geweest zijn (CGVS J., p. 16) en uw deelname aan de Iran-Irak oorlog van het jaar 1364 PK (1985 GK) dateert (CGVS J., p. 19), 23 jaar eerder, kan uw deelname aan de Iran-Irak oorlog bezwaarlijk als de oorzaak van diens dood worden genoemd. De loutere chronologische opeenvolging van twee feiten op zich is niet voldoende om een causaal verband ertussen aannemelijk te maken, temeer wanneer het gaat om een dergelijk lange tijdsspanne als 23 jaar.

Ook uw vrees beschuldigd te zullen worden van spionage voor de Iraanse autoriteiten bij terugkeer naar Afghanistan overstijgt het niveau van een blote bewering niet. U verklaart nooit concreet hiervan beschuldigd te zijn en baseert uw vrees op het feit dat het een veelbeproefde strategie van de Iraanse autoriteiten zou zijn, gebruik te maken van de eigen inwoners van een land bij hun spionageactiviteiten (CGVS J., p. 22-23). U slaagt er dan ook niet in deze vrees te concretiseren en persoonlijk te maken. Er wordt dan ook niet aangenomen dat u bij terugkeer beschuldigd zult worden van spionage.

Gezien al deze vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt, vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw amayeshkaart en de kopie van uw werkvergunning in Iran tonen aan dat u als Afghaanse vluchteling in Iran gewoond heeft, hetgeen in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De kopieën van de documenten betreffende uw deelname aan de Iran-Irak oorlog in 1985 kunnen niet aantonen dat u als gevolg van uw deelname eraan vervolging zou vrezen. De kopieën van de foto van uw broer en u en van de poster van uw broer missen de nodige bewijskracht om uw asielrelaas te staven, gezien u niet hebt aangetoond dat er een band bestaat tussen diens dood en uw asielmotieven. De kopie van het attest dat u bekeerd bent tot het sjiïsme werd reeds besproken in het kader van uw ongeloofwaardige verklaringen over uw bekering. Bovendien betreft het hier louter kopieën, waardoor de echtheid van deze documenten niet kan worden nagegaan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U en uw echtgenote laten na het bewijs te leveren dat jullie specifiek geraakt worden, om redenen die te maken hebben met jullie persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul, gezien u uw vrees enkel linkt aan uw ongeloofwaardig geachte asielmotieven. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat jullie een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw echtgenote over een uitgebreid en draagkrachtig netwerk beschikt in Kabul. Ze is daar geboren (CGVS L., p. 3; verklaring DVZ L., vraag 5) en heeft daar tot haar 25e gewoond (verklaring DVZ L., vraag 10; CGVS L., p. 5). Bijgevolg kan aangenomen worden dat zij een goede kennis heeft van de stad. Hoewel uw echtgenote op het CGVS verklaart dat ze in tegenstelling tot haar eerdere verklaringen bij de DVZ op haar 16e of 17 naar Iran gevlucht is, dient uit haar verklaringen dat zij vandaag 48 à 49 jaar oud is en dat zij een jaar na aankomst in Iran gehuwd is en twee jaar later haar oudste kind geboren is dat vandaag 22 jaar oud is, geconcludeerd te worden dat zij wel degelijk tot haar 25e in Kabul gewoond heeft (CGVS L., p. 4-5) zoals ze aanvankelijk ook bij de DVZ verklaarde. Na een verblijf van een tiental jaar in Iran zijn uw echtgenotes moeder en haar broer Ja. teruggekeerd naar Kabul zo'n 12 à 14 jaar geleden (CGVS J., p. 8-9; CGVS L., p. 6). Hoewel u verklaart dat uw schoonbroer en schoonmoeder gedeporteerd geweest zouden zijn (CGVS J., p. 8), verklaart uw echtgenote dat haar moeder en broer vrijwillig teruggekeerd zijn naar Kabul omdat het hun land is en iedereen zijn land waardeert (CGVS L., p. 6). Uw schoonbroer Ja. woont in het ouderlijke huis in de wijk Deh Dana, dat hij heropbouwde en waarvan hij de eigendomstitel bezit (CGVS L., p. 6). Hij werkt in de bouwsector, meer specifiek zoals uzelf in beton (CGVS J., p. 10). Hij bouwt gebouwen, tekent contracten en wordt betaald op basis van de projecten die hij uitvoert (CGVS L., p. 6). Uw echtgenote haalt daarnaast wel aan dat uw schoonbroer niet alle dagen kan werken omwille van aanslagen in Kabul. Gezien ze zijn financiële situatie als 'goed' omschrijft, kan worden aangenomen dat uw schoonbroer deze dagen van technische werkloosheid incalculeert en nadien zijn werkzaamheden zoals gewoonlijk opnieuw opneemt zodat zijn projecten tekens worden uitgevoerd. Met haar voorbeelden om de aanslagen te kaderen onderschrijft ze bovendien de vaststelling van het CGVS, zoals eerder werd verduidelijkt, dat de aanslagen gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Uit het niets blijkt dat mensen werkzaam in de bouw een risico lopen. Ook deze stelling ondersteunt uw echtgenote die aanhaalt dat alle mensen van haar familie in de bouwsector werken (CGVS L., p. 8), wanneer wordt gevraagd naar de werkzaamheden van de zonen van haar tante.

Uw schoonzus P. woont eveneens in de wijk Deh Dana, te Kabul (CGVS L., p. 6). Ze is weduwe en heeft vier zonen die voor haar zorgen. Haar oudste zoon is eigenaar van een vastgoedwinkel en maakt daarnaast ook bakstenen. Hij heeft een eigen woning. Uw echtgenote omschrijft zijn financiële situatie als goed (CGVS L., p. 7). Haar tweede oudste zoon werkt eveneens in de bouwsector en heeft zijn eigen huis. Ook haar derde oudste zoon heeft zijn eigen huis en werkt samen met zijn broer. Haar vierde zoon studeert aan de universiteit en gaat universiteitsleerkracht worden (CGVS L., p. 7). De echtgenoot van de overleden zus van uw echtgenote woont op zijn land in de nabijgelegen wijk Doghabad. Hij werkte vroeger als 'public health officer'. Zijn twee zonen hebben een taxi en werken daarnaast af en toe in de bouwsector. Zij hebben hun diploma van de twaalfde graad behaald (CGVS L., p. 8).

Naast de connecties die het familiale netwerk van uw echtgenote in de bouwsector van Kabul heeft, kan u steunen op uw ruime expertise in alle takken van de bouwsector om in Kabul aan werk te geraken. U bent voornamelijk gespecialiseerd in betonnen skeletbouw.

U kan buigen op 15 à 20 jaar ervaring in dit veld (CGVS J., p. 12). Ondanks de bewering van uw echtgenote dat jullie lange tijd niet meer in Afghanistan zijn geweest en er geen huis hebben (CGVS L., p. 11), mag er worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud en dat van uw gezin te voorzien, gezien u over de juiste vaardigheden beschikt, maar u en uw gezin er ook over de nodige familiale contacten en familiale ondersteuning kunt beschikken.

De zonen en dochter van uw schoonbroer gaan allen naar school (CGVS L., p. 6-7), hetgeen erop wijst dat ook uw kinderen in Kabul onderwijs kunnen volgen. Uw vrees dat uw zoon en dochter, die respectievelijk tot de 11e en 10e graad naar school zijn gegaan in Iran (CGVS J., p. 14), niet zullen kunnen studeren in Kabul is dan ook ongegrond (CGVS J., p. 24). Naast hun studies en de link met uw ongeloofwaardig geachte asielmotieven haalt u geen bijkomende redenen aan waarom uw kinderen zich niet in Afghanistan zouden kunnen vestigen (CGVS J., p. 24).

Tot slot is uw echtgenote nog in contact met haar familie (CGVS L., p. 9) en heeft de broer van uw echtgenote haar zelfs in het verleden reeds gevraagd terug te komen naar Afghanistan (CGVS L., p. 9). Hieruit blijkt zijn welwillendheid jullie te helpen bij jullie terugkeer naar Afghanistan. Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan de verklaarde ruzie tussen de broer van uw echtgenote en uzelf omwille van uw bekering naar het sjiïsme daar er zoals reeds besproken geen geloof gehecht kan worden aan uw bekering.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor de asielaanvraag van uw echtgenote L.T. (O.V. 8.176.092) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. Ten aanzien van T.L.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in de stad Kabul, provincie Kabul. U verklaart geboren te zijn in 1968. U bent van Tadjiekse origine. Tot uw 25e woonde u in de wijk Deh Dana in Kabul. Daarna ontvluchtte u Kabul samen met uw moeder, vader, broer en zus. Jullie gingen naar Shiraz, Iran, waar u de rest van uw leven woonde. Een jaar na uw aankomst in Shiraz huwde u J.H. (O.V. 8.176.081). Uw vader overleed ongeveer 20 jaar geleden. Uw moeder, broer en zus keerden tien à twaalf jaar geleden vrijwillig terug naar Kabul. U heeft drie kinderen: S.H., M.H. (O.V. 8.176.092) en F.H. (O.V. 8.176.092). U bent analfabeet.

Enkele maanden na zijn aankomst in Iran werd uw echtgenoot gedwongen te vechten aan Iraanse zijde in de oorlog tegen Irak. De broer van uw echtgenoot keerde in het jaar 1388 van de Perzische kalender (PK), ofwel 2009-2010 volgens de Gregoriaanse kalender (GK), terug naar Afghanistan en werd er vermoord door S. omwille van de deelname van uw echtgenoot aan de oorlog aan Iraanse zijde. De zus van uw echtgenoot belde uw echtgenoot op om hem te waarschuwen dat hij nooit meer naar Afghanistan moest terugkeren, daar zijn leven in gevaar zou verkeren bij een terugkeer naar Afghanistan. Een vijf à zestal jaar geleden bekeerde uw echtgenoot zich tot het sjiïsme.

U verliet Iran op 24 september 2015 met uw echtgenoot, uw zoon en uw jongste dochter naar aanleiding van pogingen van de Iraanse autoriteiten om uw zoon te rekruteren voor de oorlog in Syrië. Jullie betraden het Belgisch grondgebied op 17 november 2015. Uw echtgenoot en u vroegen asiel aan op 7 december 2015. Uw oudste dochter S.H. verblijft nog in Iran. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat uw echtgenoot gedood zou worden door zijn familie, de taliban, Al-Qaeda en Daesh omwille van zijn bekering tot het sjiïsme en zijn deelname aan de Iran-Irak oorlog. Uw echtgenoot vreest ook beschuldigd te zullen worden van spionage voor de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van zijn jarenlange verblijf in Iran. U vreest eveneens de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de originele tijdelijke verblijfstitel als Afghaans vluchteling in Iran van uw echtgenoot neer. Daarnaast legt u kopieën neer van de werkvergunning van uw echtgenoot in Iran, van vijf documenten betreffende zijn deelname aan de Iran-Irak oorlog, van een foto van uw echtgenoot en zijn broer, van een foto van een poster van de vermoorde broer van uw echtgenoot en van een attest dat zijn bekering tot het sjiïsme bevestigt.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig gelijklopen met deze die uw echtgenoot J.H. (O.V. 8.176.081) verklaarde. U verklaart namelijk dat uw echtgenoot persoonlijke vervolgingsproblemen kent in Afghanistan omwille van zijn bekering tot het sjiisme en zijn deelname aan de Irak-Iran oorlog (gehoorverslag CGVS L., dd.16.01.2018, p. 12-13). Ook haalt u aan lange tijd niet meer in Afghanistan te zijn geweest en er geen huis te hebben. Zoals uiteengezet in de beslissing van uw echtgenoot die hieronder hernomen wordt, kan er geen geloof worden gehecht aan zijn persoonlijke vervolgingsproblemen. Daarom wordt u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Deze beslissing luidt als volgt:

[...]

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3.c van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van "de algemene motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

In een eerste onderdeel menen verzoekers dat de commissaris-generaal heeft nagelaten hun situatie grondig te onderzoeken. Zij stellen dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren en dat zij geen andere keuze hadden dan hun land van herkomst te verlaten.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal de volgende elementen niet betwist:

"a. Dat verzoekers de Afghaanse nationaliteit bezitten

b. Dat eerste verzoeker op de leeftijd van 12 jaar door zijn broer naar Pakistan werd gestuurd waarna hij na een verblijf van 5 jaar in Pakistan zich vestigde in Iran

c. Dat eerste verzoeker sedert 1983 tot op het moment van zijn vertrek in Iran heeft verbleven en nooit teruggekeerd is naar Afghanistan

d. Dat verzoekers jarenlang als Afghaanse vluchtelingen in Iran verbleven

e. Dat verzoekers oudste dochter S.H. nog steeds in Iran verblijft

f. Dat verzoekers kwetsbaar profiel niet wordt betwist

g. Dat eerste verzoeker laaggeschoold is (tot 6de graad maar gestudeerd volgens verklaringen op DVZ)

h. Dat tweede verzoekster analfabeet is blijkens de verklaringen op de DVZ (administratief dossier, verklaring DVZ d.d. 17.02.2016)

i. Dat eerste verzoeker jarenlang zich kapot heeft gewerkt als Afghaanse arbeider in de Iraanse arbeidsmarkt, met alle gevolgen van dien

j. Dat verzoekers – gelet op en in het licht van hun verblijf in Iran- thans naar de Afghaanse normen oud zijn"

Het is voor verzoekers een raadsel waarom op geen enkele wijze rekening werd gehouden met hun zeer lang verblijf in Iran, waar zij het grootste deel van hun leven doorbrachten en waarvan zij zich de normen en waarden eigen hebben gemaakt. Zij menen dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal verplicht om "verzoekers kwetsbaar profiel te beoordelen in het licht van de precare omstandigheden die ze tijdens jarenlang verblijf in Iran hebben gekend".

Zij citeren uit een arrest van de Raad en voeren aan dat ook *in casu* nergens uit blijkt dat de commissaris-generaal een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor Afghaanse onderdanen die gedurende vele jaren in Iran hebben verbleven. Zij merken op: *"Het staat buiten kijf dat verzoekers een zeer sterk band hebben met Iran dan met Afghanistan."* Vervolgens citeren zij uit een aantal rapporten over de houding van de Iraanse overheid jegens Afghaanse vluchtelingen. Zij menen dat uit verschillende van hun verklaringen blijkt dat zij een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk achten omwille van hun verblijf in Iran. Zij citeren uit het gehoorverslag van eerste verzoeker en stellen als volgt: *"Indien er rekening wordt gehouden met de laaggeschooldheid en specifieke kwetsbaarheid van eerste verzoeker, dan kan uit zijn verklaringen worden opgemaakt dat hij met 'spionage' verwijst naar het gegeven dat hij bij terugkeer door Afghanen in Afghanistan -gelet op zijn lang verblijf in Iran- als een vreemde in de Afghaanse samenleving/ een gevaarlijk element zou worden aanzien. Dat de verwerende partij dit element niet in de context plaatst, terwijl er voldoende aanwijzingen zijn om dit zo te begrijpen, toont aan dat de verwerende partij het dossier onzorgvuldig heeft behandeld."* Verzoekers achten de motivering van de commissaris-generaal geheel naast de kwestie. Zij wijzen er tevens op dat hun zoon M. in Iran is geboren en Farsi spreekt, hetgeen een terugkeer voor hem naar Afghanistan volgens hen problematisch maakt. Zij merken ook op dat eerste verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij zijn Afghaanse identiteit heeft verloren.

Vervolgens menen verzoekers dat zij tot een bepaalde sociale groep behoren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, *"namelijk Afghanen die lang verblijf in Iran en kennen, die normen en tradities die in de Afghaanse samenleving heersen, bij terugkeer naar Afghanistan zullen schenden"*. Zij citeren uit een rapport over verwesterde jongemannen die terugkeren naar Kabul. Zij wijzen erop dat de tolk doorheen het gehoor van eerste verzoeker vaststelt dat hij bepaalde woorden niet in het Dari maar in het Farsi gebruikt. Hierna citeren zij nogmaals uit een rapport.

Verder wijzen verzoekers erop dat zij drie kinderen hebben, waarvan er twee in België verblijven en één in Iran. Hun in België verblijvende kinderen waren minderjarig op het moment waarop zij in België aankwamen, aldus verzoekers. Verzoekers wijzen op het hoger belang van het kind in het Kinderrechtenverdrag en in het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij verwijzen tevens naar een onderzoek van de Rijksuniversiteit Groningen over minderjarigen in de asielprocedure. Onder verwijzing naar de richtlijnen van UNHCR voor Afghaanse asielzoekers merken verzoekers ook de precare veiligheidssituatie in Afghanistan op, die een impact heeft op minderjarige, schoolgaande kinderen, in het bijzonder voor meisjes. Zij citeren tevens uit een rapport van het Instituut voor de gelijkheid van vrouwen. Zij stellen als volgt: *"Indien er rekening wordt gehouden met het feit dat verzoekers kinderen in Iran zijn geboren, dan kan er worden geconcludeerd dat verzoekers, noch hun kinderen naar Afghanistan kunnen keren."*

Wat betreft de bekering van de eerste verzoeker, merken verzoekers vooreerst op dat de commissaris-generaal de kennis van eerste verzoeker over het sjiisme niet heeft getoetst. Zij menen dat de verklaringen van eerste verzoeker zeer helder zijn en aantonen dat hij werkelijk tot het sjiisme is bekeerd. Zij achten diens bekering ook aannemelijk en plausibel omdat hij voor een lange periode in een sjiitisch land verbleef, waar soennieten niet zo goed worden onthaald. Ondergeschikt benadrukken verzoekers dat, indien *"geen rekening wordt gehouden met verzoekers bekering"*, zij onmogelijk naar Afghanistan kunnen terugkeren daar zij in Afghanistan wegens hun lang verblijf in Iran als sjiieten zullen worden aanzien. Zij verwijzen naar de richtlijnen van UNHCR voor Afghaanse asielzoekers. Zij merken op dat verschillende bronnen spreken over een toename van religieus geweld tegen aanhangers van het sjiisme, onder meer in Kabul.

Verzoekers menen dat hen het voordeel van de twijfel had moet worden gegund. Betreffende *"de eventuele kleine inconsistenties en niet al te uitgebreide uitleg die zich in zijn asielverhaal bevinden"*, citeren verzoekers uit het rapport *"Beyond Proof"* van UNHCR, waaruit blijkt dat men de geloofwaardigheid van een asielzoeker in het geheel moet bekijken, aldus verzoekers, alsook uit rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk waarin deze benadering volgens hen wordt toegepast.

In een tweede onderdeel betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, citeren verzoekers verschillende bronnen en voeren zij aan dat er in Afghanistan sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Zij stellen dat zij aan hun lot zullen worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en aldus *de facto* een IDP zullen worden. Zij voeren aan dat het gegeven dat zij zich in een vreemde gemeenschap in België hebben gevestigd, niet wil zeggen dat zij zich nogmaals zouden kunnen vestigen in Afghanistan.

Zij menen bovendien dat zij niet voldoende werden ingelicht over de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief. Zij wijzen erop dat de bewijslast inzake de toepassing van een intern vestigingsalternatief volledig bij de asielinstanties ligt. Zij voeren aan dat UNHCR stelt dat bij de bepaling van een intern vestigingsalternatief rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden en dat UNHCR hiermee geen weerlegbaar vermoeden in het leven heeft proberen te roepen. Zij wijzen erop dat UNHCR als beperkende voorwaarde stelt dat *“het slechts onder bepaalde voorwaarden denkbaar is dat alleenstaande mannen, of koppels, zonder ondersteuning van gemeenschap of familie kunnen leven in een stedelijke omgeving waar de nodige infrastructuur voorhanden is om te kunnen voorzien in elementaire behoeften”*. Welke die voorwaarden zijn, wordt volgens verzoekers niet duidelijk gemaakt of onderzocht. Zij menen dat er voor Kabul *“veel aanwijzingen zijn dat die basisinfrastructuur niet voorhanden is, dat er weinig tot geen kans is op een job, dat er geen onderdak voorhanden is, etc.”* Zij wijzen er ook op dat dient te worden vastgesteld of er bestaande sociale relaties zijn die effectief de verwachte steun kunnen bieden. Vervolgens stellen verzoekers als volgt: *“De verwerende partij betwist niet dat eerste verzoeker, het hoofd van het gezin, niet over een gewillig netwerk beschikt. Het feit dat de moeder en broer van tweede verzoekster naar Afghanistan teruggekeerd zijn, impliceert geenszins dat dit ook mogelijk is voor verzoekers. Bovendien houdt de verwerende partij geen rekening met het tijdstip dat de moeder en broer van tweede verzoekster naar Afghanistan zijn teruggekeerd. De verwerende partij had verzoekers moeten ondervragen. Hoe eerste verzoeker zou kunnen werken, terwijl hij geen jongeman meer is, is voor verzoekers een raadsel. Hoe hij over een netwerk zou kunnen beschikken aangaande zijn beroep dat hij heeft uitgeoefend in Iran is voor verzoekers eveneens een raadsel. De financiële situatie van verzoekers is een ramp. Een terugkeer naar Afghanistan betekent een regelrechte schending van hun fundamentele mensenrechten. Maar bovenal, de verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de kwetsbaarheid van verzoekers en alles wat daaruit voortvloeit. Ten onrechte tracht de verwerende partij te stellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaarde ruzie tussen de broer van tweede verzoekster en eerste verzoeker. Het feit dat tweede verzoekster contact heeft met haar familie, impliceert geenszins dat ze op een daadwerkelijke steun kunnen rekenen. Verzoekers stellen dat in Afghanistan iedereen voor zichzelf staat en men geen andere familie financieel onderhouden. Hoe verzoekers kinderen naar de Afghaanse school zouden kunnen gaan, is voor verzoekers eveneens een raadsel. Uit alles blijkt dat een intern vluchtalternatief naar Kabul geenszins redelijk is.”* Verder wijzen verzoekers er nog op dat de leefbaarheid van de Afghaanse steden onder druk komt te staan en dat er steeds meer humanitaire noden ontstaan door de hervestiging in de steden. Zij citeren uit verschillende rapporten. Zij wijzen er tevens op dat de mogelijkheden om een inkomen te vergaren uiterst beperkt zijn, temeer voor uit het Westen teruggekeerde jongeren. Verzoekers besluiten als volgt: *“De interpretatie van de verwerende partij van de subsidiaire beschermingsstatus is aldus te beperkt. De verwerende partij focust zich ten onrechte louter op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De verwerende partij verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt.”*

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift twee rapporten (stukken 3 en 4).

Met een aangetekend schrijven van 19 mei 2018 brengen verzoekers samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: een artikel van UNHCR, twee rapporten en een arrest van de Raad (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers voeren aan dat eerste verzoeker zich bekeerde van het soennisme naar het sjiisme en dat zij vrezen ingeval van terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de mensen van zijn regio, de taliban, Al-Qaeda en Daesh, alsook dat zij ervan zullen worden beschuldigd te spioneren voor de Iraanse autoriteiten wegens hun lange verblijf in Iran. In de bestreden beslissing wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de bekering van eerste verzoeker tot het sjiisme gelet op (a) zijn opportunistische motieven voor deze bekering, (b) zijn vage verklaringen over zijn persoonlijke beleving van deze bekering en (c) de tegenstrijdige verklaringen van beide verzoekers over deze bekering; (ii) zij er niet in slagen hun vrees voor vervolging in Afghanistan omwille van de deelname van eerste verzoeker aan de Iran-Irak-oorlog in 1985 aan Iraanse zijde te concretiseren, gelet op de vele vage verklaringen van eerste verzoeker; (iii) zij het causaal verband tussen de moord op de broer van eerste verzoeker en de deelname van eerste verzoeker aan de Iran-Irak-oorlog niet kunnen aantonen; (iv) hun vrees te zullen worden beschuldigd van spionage voor de Iraanse autoriteiten slechts een blote bewering betreft; en (v) de door hen voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoekers er in hun verzoekschrift niet in slagen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen een ander licht te werpen. Zij komen immers niet verder dan het herhalen van en volharden in hun reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze die voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Zo voeren verzoekers aan dat de commissaris-generaal geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met hun lange verblijf in Iran. Hoewel *in casu* inderdaad niet wordt getwijfeld aan het lange verblijf van verzoekers als Afghaanse vluchtelingen in Iran, laten zij na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze dit lange verblijf op zich in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van Afghanistan zou (kunnen/hebben) doen ontstaan. Waar verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad dient erop te worden gewezen dat - naast het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben - niet blijkt dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waarnaar de verzoekende partijen verwijzen. Op het eerste gezicht blijkt immers dat het arrest betrekking heeft op personen die stellen geboren en getogen te zijn in Teheran, Iran terwijl *in casu* beide verzoekers respectievelijk tot hun 15de en hun 25ste in Afghanistan hebben gewoond alvorens naar Iran te vertrekken. Verzoekers laten hoe dan ook na *in concreto* aan te tonen waarom zij volgens hen niet naar Afghanistan zouden kunnen terugkeren. Verzoekers maakten nooit eerder melding van dit asielmotief. Uit een lezing van de stukken van het administratief dossier, in het bijzonder de gehoorverslagen, blijkt immers niet dat verzoekers hun jarenlange verblijf in Iran ooit als struikelblok voor een mogelijke terugkeer naar Afghanistan hebben ingeroepen. Waar zij stellen dat zij een sterkere band hebben met Iran dan met Afghanistan, dient erop gewezen dat hun Afghaanse nationaliteit *in casu* niet wordt betwijfeld en dat de beoordeling van de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dient te geschieden ten aanzien van het land van de nationaliteit van de aanvrager, *in casu* dus Afghanistan. De rapporten die verzoekers citeren (verzoekschrift, p. 9-12) zijn dan ook niet relevant in die zin dat ze betrekking hebben op de situatie van Afghanen in Iran en de houding van de Iraanse autoriteiten.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat eerste verzoeker tijdens zijn gehoor met het woord "*spionage*", mede gelet op zijn lage scholingsgraad, zijn "*specifieke kwetsbaarheid*" en zijn lange verblijf in Iran, verwees naar het gegeven dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de Afghanen zal worden aanzien als een vreemde in de Afghaanse samenleving dan wel als een gevaarlijk element, komen zij niet verder dan het opwerpen van een *post factum*-bewering. Indien eerste verzoeker werkelijk zou hebben bedoeld dat hij ingeval van terugkeer omwille van zijn lange verblijf in Afghanistan zou worden aanzien als een gevaarlijk element, kan niet worden ingezien waarom hij, als beweerde laaggeschoolde, het woord "*spionage*" zou gebruiken en zelfs zou verwijzen naar de Iraanse inlichtingendienst, in de plaats van gewoon te zeggen wat hij werkelijk bedoelt. Het loutere feit dat eerste verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij zijn "*Afghaanse identiteit*" is verloren, betekent niet dat hij zijn Afghaanse nationaliteit heeft verloren en vormt op zich dan ook geen hinderpaal voor zijn terugkeer naar Afghanistan. Hetzelfde geldt voor het loutere feit dat verzoekers zoon in Iran is geboren en Farsi spreekt.

Verder dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze wordt gemotiveerd dat eerste verzoeker zijn voorgehouden bekering tot het sjiisme geenszins aannemelijk maakt.

Verzoekers beweren in hun verzoekschrift dat de commissaris-generaal de kennis van eerste verzoeker inzake het sjiisme niet heeft getoetst, doch zij laten na *in concreto* uiteen te zetten welke vragen de commissaris-generaal volgens hen dan nog had moeten stellen en wat zijn antwoorden hierop zouden zijn geweest. Daarenboven blijkt uit de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande dat rekening werd gehouden met de persoonlijke, concrete omstandigheden van eerste verzoeker, die van doorslaggevend belang zijn bij de beoordeling van de oprechtheid en geloofwaardigheid van de voorgehouden bekering. Zo wijst de commissaris-generaal er terecht op dat de bekering van eerste verzoeker een opportunistisch karakter heeft, dat hij zijn bekering slechts aan de hand van vage verklaringen kan uiteenzetten en dat hij en tweede verzoekster tegenstrijdige verklaringen afleggen over deze bekering. Enige algemene kennis over het sjiisme, die gemakkelijk via zelfstudie kan worden verkregen, zou geenszins afbreuk doen aan deze pertinente en concrete vaststellingen betreffende de bekering van eerste verzoeker. Waar verzoekers aanvoeren dat de verklaringen van eerste verzoeker “*zeer helder*” zijn en werkelijk aantonen dat hij is bekeerd tot het sjiisme, komen zij, gelet op het voorgaande, niet verder dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Het loutere feit dat eerste verzoeker lange tijd in een overwegend sjiitisch land verbleef en dat soennieten volgens hem in Iran “*niet zo goed worden onthaald*”, volstaat op zich evenmin om aan de voormelde pertinente en concrete motivering in de bestreden beslissing te tornen. Waar verzoeker beweren dat zij, los van de beweerde bekering van eerste verzoeker tot het sjiisme, “*onmogelijk naar Afghanistan kunnen terugkeren, daar zij in Afghanistan wegens hun verblijf in Iran als sjiieten zullen worden aanzien*”, kunnen zij evenmin worden bijgetreden. Naast het feit dat dit een blote *post factum*-bewering betreft waarvan zij nooit eerder melding maakten, betreft de informatie die zij hiertoe citeren in hun verzoekschrift (p. 18-19) de etnische groep van de Hazara’s, terwijl verzoekers verklaarden tot de etnische groep van de Tadzjieken te behoren. Gezien de ongeloofwaardigheid van de beweerde bekering van eerste verzoeker tot het sjiisme, is ook de overige geciteerde informatie betreffende het religieuze geweld tegen sjiieten in Afghanistan (verzoekschrift, p. 19-20) niet relevant.

Voorts halen verzoekers in hun verzoekschrift ook aan dat zij het grootste deel van hun leven in Iran doorbrachten en dat zij zich de normen en waarden van dit land hebben eigen gemaakt. Vooreerst werd hoger reeds vastgesteld dat verzoekers voorgehouden bekering naar het sjiisme niet geloofwaardig werd bevonden. Waar zij stellen dat hun mentaliteit in Iran dermate is gewijzigd dat hierdoor een terugkeer naar Afghanistan problematisch is voor hen, dient vastgesteld dat, daargelaten dat verzoekers zich dienaangaande beperken tot louter algemene beweringen ook dit asielmotief nooit eerder door verzoekers werd ingeroepen en derhalve laattijdig is. Verzoekers citeren voorts slechts algemene informatie (verzoekschrift, p. 14-15) die geen betrekking heeft op hun persoon, zodat deze informatie niet kan volstaan om hun beweerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. In de mate dat Afghanen die lange tijd in Iran verbleven al als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet zouden kunnen beschouwd worden, zoals verzoekers in hun verzoekschrift nog opwerpen, dient een vluchteling zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een sociale groep aan te tonen hetgeen verzoekers *in casu* niet doen. Bij het ontbreken van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling; dit dient dan ook niet nader onderzocht te worden.

Waar verzoekers aangaande hun kinderen wijzen op het hoger belang van het kind en informatie citeren betreffende de situatie van minderjarigen in de asielprocedure en in Afghanistan, kan worden vastgesteld dat verzoekers in België verblijvende kinderen, F.H. en M.H., intussen beiden meerderjarig zijn. De verwijzing naar het hoger belang van het kind en informatie betreffende de situatie van minderjarigen mist bijgevolg feitelijke grondslag.

De door verzoekers bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3 en 4 en rechtsplegingsdossier, stuk 8) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoekers er geenszins in slagen de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekers zich aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst kunnen onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Uit het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoekers zich op een veilige manier toegang kunnen verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation*" van december 2017 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation*" van december 2017 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *"open combat"* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat het EASO-rapport *"Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation"* van december 2017 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de Taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de Taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. In de loop van 2016 heeft IS in de stad Kabul een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid werd geviséerd. Deze aanslagen op zich kunnen niet worden beschouwd als willekeurig geweld tegen burgers zonder aanwijsbaar doelwit.

Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoekers bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-4 en rechtsplegingsdossier, stuk 8) ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie.

Verder wordt er in de bestreden beslissingen terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw echtgenote over een uitgebreid en draagkrachtig netwerk beschikt in Kabul. Ze is daar geboren (CGVS L., p. 3; verklaring DVZ L., vraag 5) en heeft daar tot haar 25e gewoond (verklaring DVZ L., vraag 10; CGVS L., p. 5). Bijgevolg kan aangenomen worden dat zij een goede kennis heeft van de stad. Hoewel uw echtgenote op het CGVS verklaart dat ze in tegenstelling tot haar eerdere verklaringen bij de DVZ op haar 16e of 17 naar Iran gevlucht is, dient uit haar verklaringen dat zij vandaag 48 à 49 jaar oud is en dat zij een jaar na aankomst in Iran gehuwd is en twee jaar later haar oudste kind geboren is dat vandaag 22 jaar oud is, geconcludeerd te worden dat zij wel degelijk tot haar 25e in Kabul gewoond heeft (CGVS L., p. 4-5) zoals ze aanvankelijk ook bij de DVZ verklaarde. Na een verblijf van een tiental jaar in Iran zijn uw echtgenotes moeder en haar broer Ja. teruggekeerd naar Kabul zo'n 12 à 14 jaar geleden (CGVS J., p. 8-9; CGVS L., p. 6). Hoewel u verklaart dat uw schoonbroer en schoonmoeder gedeporteerd geweest zouden zijn (CGVS J., p. 8), verklaart uw echtgenote dat haar moeder en broer vrijwillig teruggekeerd zijn naar Kabul omdat het hun land is en iedereen zijn land waardeert (CGVS L., p. 6). Uw schoonbroer Ja. woont in het ouderlijke huis in de wijk Deh Dana, dat hij heropbouwde en waarvan hij de eigendomstitel bezit (CGVS L., p. 6). Hij werkt in de bouwsector, meer specifiek zoals uzelf in beton (CGVS J., p. 10). Hij bouwt gebouwen, tekent contracten en wordt betaald op basis van de projecten die hij uitvoert (CGVS L., p. 6).

Uw echtgenote haalt daarnaast wel aan dat uw schoonbroer niet alle dagen kan werken omwille van aanslagen in Kabul. Gezien ze zijn financiële situatie als 'goed' omschrijft, kan worden aangenomen dat uw schoonbroer deze dagen van technische werkloosheid incalculeert en nadien zijn werkzaamheden zoals gewoonlijk opnieuw opneemt zodat zijn projecten tekens worden uitgevoerd. Met haar voorbeelden om de aanslagen te kaderen onderschrijft ze bovendien de vaststelling van het CGVS, zoals eerder werd verduidelijkt, dat de aanslagen gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Uit het niets blijkt dat mensen werkzaam in de bouw een risico lopen. Ook deze stelling ondersteunt uw echtgenote die aanhaalt dat alle mensen van haar familie in de bouwsector werken (CGVS L., p. 8), wanneer wordt gevraagd naar de werkzaamheden van de zonen van haar tante.

Uw schoonzus P. woont eveneens in de wijk Deh Dana, te Kabul (CGVS L., p. 6). Ze is weduwe en heeft vier zonen die voor haar zorgen. Haar oudste zoon is eigenaar van een vastgoedwinkel en maakt daarnaast ook bakstenen. Hij heeft een eigen woning. Uw echtgenote omschrijft zijn financiële situatie als goed (CGVS L., p. 7). Haar tweede oudste zoon werkt eveneens in de bouwsector en heeft zijn eigen huis. Ook haar derde oudste zoon heeft zijn eigen huis en werkt samen met zijn broer. Haar vierde zoon studeert aan de universiteit en gaat universiteitsleerkracht worden (CGVS L., p. 7). De echtgenoot van de overleden zus van uw echtgenote woont op zijn land in de nabijgelegen wijk Doghabad. Hij werkte vroeger als 'public health officer'. Zijn twee zonen hebben een taxi en werken daarnaast af en toe in de bouwsector. Zij hebben hun diploma van de twaalfde graad behaald (CGVS L., p. 8).

Naast de connecties die het familiale netwerk van uw echtgenote in de bouwsector van Kabul heeft, kan u steunen op uw ruime expertise in alle takken van de bouwsector om in Kabul aan werk te geraken. U bent voornamelijk gespecialiseerd in betonnen skeletbouw. U kan buigen op 15 à 20 jaar ervaring in dit veld (CGVS J., p. 12). Ondanks de bewering van uw echtgenote dat jullie lange tijd niet meer in Afghanistan zijn geweest en er geen huis hebben (CGVS L., p. 11), mag er worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud en dat van uw gezin te voorzien, gezien u over de juiste vaardigheden beschikt, maar u en uw gezin er ook over de nodige familiale contacten en familiale ondersteuning kunt beschikken.

De zonen en dochter van uw schoonbroer gaan allen naar school (CGVS L., p. 6-7), hetgeen erop wijst dat ook uw kinderen in Kabul onderwijs kunnen volgen. Uw vrees dat uw zoon en dochter, die respectievelijk tot de 11e en 10e graad naar school zijn gegaan in Iran (CGVS J., p. 14), niet zullen kunnen studeren in Kabul is dan ook ongegrond (CGVS J., p. 24). Naast hun studies en de link met uw ongeloofwaardig geachte asielmotieven haalt u geen bijkomende redenen aan waarom uw kinderen zich niet in Afghanistan zouden kunnen vestigen (CGVS J., p. 24).

Tot slot is uw echtgenote nog in contact met haar familie (CGVS L., p. 9) en heeft de broer van uw echtgenote haar zelfs in het verleden reeds gevraagd terug te komen naar Afghanistan (CGVS L., p. 9). Hieruit blijkt zijn welwillendheid jullie te helpen bij jullie terugkeer naar Afghanistan. Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan de verklaarde ruzie tussen de broer van uw echtgenote en uzelf omwille van uw bekering naar het sjiïsme daar er zoals reeds besproken geen geloof gehecht kan worden aan uw bekering."

Waar verzoekers stellen dat zij niet werden ingelicht over de mogelijke toepassing van een intern vestigingsalternatief, kunnen zij niet worden bijgetreden. Zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster werden tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitgebreid gevraagd naar hun mogelijkheden en eventuele bezwaren aangaande een hervestiging in de stad Kabul (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 28 en gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 14). Waar verzoekers aanvoeren dat het gegeven dat zij zich in België in een vreemde gemeenschap hebben gevestigd, geenszins betekent dat zij zich nogmaals zouden kunnen vestigen in Afghanistan, dient er vooreerst op gewezen dat rekening dient te worden met het geheel van de motivering en niet met één enkel onderdeel op zich. Bovendien tonen verzoekers niet *in concreto* aan waarom een vestiging in België voor hen wel mogelijk zou zijn terwijl een vestiging in Afghanistan, het land van hun nationaliteit, niet mogelijk zou zijn. Waar verzoekers opmerken dat zij niet kunnen rekenen op de steun van een effectief netwerk in Kabul, dient vooreerst herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: "UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften." (de Raad onderlijnt) In de bestreden beslissing wordt bovendien op uitgebreide wijze gemotiveerd dat verzoekers in Kabul wel degelijk over netwerk kunnen beschikken, waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat het hen kan ondersteunen bij hun hervestiging in Kabul.

Het toevoegen van de zinsnede “*dat eerste verzoeker, het hoofd van het gezin, niet over een gewillig netwerk beschikt*” (de Raad onderlijnt) in onderhavig verzoekschrift (p. 29) doet geen afbreuk aan het feit dat de familie van tweede verzoekster kan worden geacht verzoekers te ondersteunen ingeval van hervestiging in de stad Kabul. Ook de arbeidsmogelijkheden die redelijkerwijze kunnen worden geacht voor eerste verzoeker ter beschikking te staan in Kabul worden in de hiervoor geciteerde motivering op uitgebreide wijze uiteengezet. Het loutere feit dat eerste verzoeker heden geen jongeman meer is, doet hieraan geen afbreuk. Dat de financiële situatie van verzoekers een ramp zou zijn, werd door hen niet eerder opgeworpen en betreft dan ook louter een blote *post factum*-verklaring, die op de hiervoor geciteerde motieven geen ander licht kan werpen. Wat betreft de ruzie tussen eerste verzoeker en de broer van tweede verzoekster, wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht daar deze ruzie zou zijn ontstaan wegens de bekering van eerste verzoeker tot het sjiisme, waaromtrent hoger reeds werd vastgesteld dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. Waar verzoekers verwijzen naar de socio-economische omstandigheden in de stad Kabul, laten zij na *in concreto* aan te tonen dat zij ingeval van terugkeer naar Kabul zouden worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dat inhoudelijk overeenstemt met het voormelde artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekers in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER